

Jónás Tamás

Töredék

1.

*Nyugalmat nem hozott, tudást hozott nyugodni
És figyelemhez csendet az a négy-öt szerelem
Mi áttűnt rajtam mint tejablakon az árnyék
Vagy a huszadik századon át a háborúk
És túlélhettem mindet és nincstelenül várok
Már nem merem remélni hogy újabb háborút
Nyugalmas két szobás előszobás szerelmet
Két ablakkal: a múltra s terád nyíljon a másik*

2.

*Bőröm ha barna is már csak a rozsva marja
Szélesre nyitottam magamban a csend vaskapuját
Még bele-beleszóllok a beszélgetésekbe
De mások helyett s nagyon ritkán a magamét
De nem múlt el énvelem semmi meg se rogyant
Büszke hogyha vagyok erre: tartozás
Nem rogyantja tartásom nincsen ami sürget
Magamtól indulok épp úgy ahogy jöttem*

3.

*Voltam ugyan boldog: semmit se tudok arról
Éppen mert a boldogság takarta szememet
Nem volt időm tanulni csak faltam ami történt
Két fiam feleségem és sok-sok szeretőm
Dombok lakások utcák ha ritkán felidézük
Mi történt és hogyan nehéz azt elviselni
Fehér ködben tévelygek saját magam irigylem
Pedig hálás lehetnék szelíd tompa kolomp*

Jegyzik az álmokat

*Azt, aki nekem tetszik, feltétlenül elhanyagolom.
Félek tőle, de inkább tudom: nem lennék méltó párja.
Csak tápláléka lehetek bármi szépnek, áldozata.
Ha meg tudom tenni, hogy nem kívánom, már jól szeretem.
Nem viszem haza, nem leskelődöm utána, elkerülöm.
Nem mutatkozom be neki soha, ne tudja, ki vagyok.
Nem zaklatom telefonon, és nem követem az utcán.
Nem ábrándozom róla – talán jegyzik a vágyakat is.
S használom mégis: vele törlesztem titkos tartozásom.
Legfeljebb verseket írok róla, de soha sem neki.
Elfelejttem arcát, sorsát, nevét, álmom se adja ki.
Világok pusztulásán néma tanú: készülök rejtetni őt.
Vihart teremtek, hadd tévedjenek el
bennem az őt*

keresők